

OBR Z MLHY

Mytická postava obřího sériového
vraha se po letech opět objevuje...

 metafora

JÉRÔME LOUBRY

Autor oceňovaného bestselleru **Útočiště**

Listopad 1998: Mrtvé tělo našel běžec na okraji městského parku. Dítě leželo na zemi – bledé, s fialovými stopami na krku... První z mnoha obětí Obra z mlhy.

Vyšetřováním byl pověřen detektiv Stan Mitchell. Navzdory jeho bohatým zkušenostem a přirozené houževnatosti mu ale tajemný sériový vrah proklouzne mezi prsty a beze stopy mizí v mlhavých ulicích. Mitchellova posedlost jeho dopadením roste.

Březen 2013: V Detroitu se po letech opět ztrácejí děti a policejní veterán Stan Mitchell musí spojit síly s mladou inspektorkou Sarah Berkhamovou a pokusit se co nejrychleji najít mezi starými i současnými případy nějakou souvislost nabízející klíč k řešení.

Oba vyšetřovatele ale tíží minulost, a než se postaví děsivému Obrovi z mlhy, musí čelit vlastním démonům...

„Francouzský thriller v amerických kulisách, plný mlhavé atmosféry města, které opouštějí lidé a obydlují duchové.“

– Page des libraires

„Jakmile se do toho pustíte, nedokážete to odložit.“

– La Provence

JÉRÔME LOUBRY
OBR Z MLHY

JÉRÔME LOUBRY

**OBR
Z MLHY**

Přeložil Tomáš Havel

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

LES CHIENS DE DETROIT

by Jérôme Loubry © Calmann-Lévy, 2017

Published by Éditions Calmann-Lévy, Paris

Translation © Tomáš Havel, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-577-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-576-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-188-5 (print)

Loanovi

STAN

„Bylo nebylo v jedné zapadlé vsi stvoření,
jemuž se říkalo Obr z mlhy...“

Středověké pověsti a legendy
Neznámý autor

1

Neděle, 17. března 2013

Policejní vůz č. 18 vyjel z podzemního parkoviště centrály a odhodlaně vyrazil do detroitských ulic. Privítal ho prudký déšť. Bičoval ho svými slzami, zapřísahal oba cestující, aby se nenořili ještě hlouběji do hrůzy, našeptával jim, ať se vrátí do pohodlného, přívětivého života, který už přitom neexistoval.

Sarah Berkhamová sledovala okénkem město. Podvečerní vlhké a slábnoucí světlo ho přikrývalo temnou dekou, v domech se nesměle rozsvěcely bludičky.

Její kolega Stan řídil, klel při každém zdržení v provozu.

Spěchali.

Po týdnu pátrání.

Po mnoha nocích, kdy slídili po stínu Obra, aniž o něj zavadili.

A hlavně, ano, to hlavně, řekla si Sarah, když znovu pomyslela na naléhavé pohledy rodičů, životy, které zmizely naprosto beze stopy.

Clonou deště se zahleděla na rozkomíhané obrysy Eastpointe, předměstí, kde vyrůstala. Tenkrát tam ještě nebyly opuštěné domy s okny a dveřmi zatlučenými plechem. Tenkrát se za zdmi ještě daly tušit šťastné a napl-

něné životy. Detroit jen zářil. Sousedské vztahy byly naplněné přísliby na budoucnost beze stínu. Potom se ze všech okolo staly tyhle komíhavé a skomírající bludičky. Z jejích přátel. Sousedů. Známých. Z tváří, které denně potkáváme, ale všimneme si jich, teprve když zmizí, když nás trkne jejich nepřítomnost.

Všeobecný pocit opuštěnosti se nevyhnul ani téhle části města, ostatně Sarah dobře věděla, že není jediný důvod, aby tomu bylo jinak. Bylo jí jen líto, že ulice jejího dětství se podobají hřbitovu: tichým alejím, podél nichž se tyčí stavby zbavené života.

Jako náhrobní kameny pro obry.

Jeli ještě asi deset minut, dokud jim na křižovatce s Ryan Road řidič hlídkového vozu nenaznačil, ať zastaví. Sarah vystoupila a okamžitě zapomněla na déšť. Utáhla si popruh neprůstřelné vesty, která jí ještě trochu víc sevřela hrudník, ověřila si, že má nabitou pistoli, a hlídkujícího policisty se zeptala:

„Je někdo vevnitř?“

„Ano, paní inspektorko,“ potvrdil mladý důstojník, z bundy mu crčely pramínky vody, jak na ně čekal v lijáku. „Obrys postavy v obýváku. Sedí v křesle, dvacet minut bez pohybu. Ostřelovači mají náhled na displeji a potvrdili totožnost.“

„Půjdu dovnitř. Vy se mnou,“ nařídila Stanovi, který přešlapoval vedle a už by se do toho nejraději pustil. „Ostatní počkají, až budeme oba v domě, teprve potom zasáhnou. A ať se krotí. Chceme ho živýho, jinak nemáme šanci najít děti,“ dodala ještě.

Důstojník vychrlil příkazy do vysílačky a taky si ověřil, že má nabitou zbraň.

Z konce ulice ho strnule pozorovala smečka divokých psů. Ani se nehnuli, navzdory proudům vody, které se nepřestávaly lít shůry, jako by čekali na nějakou událost,

jež by zdůvodnila, proč jsou tady, uprostřed téhle potopy světa. Vychrtlé kostry se naposledy oklepaly a s chluupy přilepenými k vystoupným žebrům zmizely v dálce.

Dřív museli někomu patřit, pomyslel si policista a pohlédl opačným směrem, zadíval se na druhý konec ulice, do míst, kde se rozplynuly obě postavy.

Sarah se Stanem se prosmykli za opuštěné dřevěné domky. Přihrbili se pod nápořem deště, nyní jako by jim napovídal, ať si pospíší. Přeskočili živý plot, přebrodili bláto v sousední zahradě se starými, vegetací napůl pohlcenými hračkami, zírajícími k obloze, minuli příslušníka SWAT, klečícího jedním kolenem na vlhké zemi a sledujícího cíl optikou pušky.

Tady je to, hvízdal ledový víchr Sarah do ucha.

Promočení na kost tiše došli k domu a podél zdi zamířili k verandě Simona Duggana. Dolehl k nim zvuk puštěné televize. Naposledy mrkli směrem k podpůrnému týmu.

Stan se přesunul na druhou stranu chatrných dřevěných dveří a ustoupil o krok, aby je mohl vyrazit.

Žádná výzva ani upozornění.

Kapitán se vyjádřil jasně: „Živýho.“ Neupřesnil, v jakém stavu. To znamená, podle toho, jak ho Sarah zná, že ti, kteří přijdou jako první, mu můžou na čtvrthodinku pořádně zatopit, aniž by se museli obávat obvinění z „přehnané horlivosti ve službě“.

„Seberte mi toho hajzlovskýho Obra z mlhy a dostaňte z něj, kde jsou děti.“

Stan se rozpráhl a ramenem vrazil do dveří, zapraštěly jako lámající se kosti. Sarah se vrhla hned za ním, s napřaženou pistolí křičela, ať se uvnitř nikdo nehýbe. Rozzuřený déšť venku bodal svými ledovými ostny desítku ozbrojených postav, které se hrnuly do Obrovky sluje.

Muž zůstal sedět v křesle, nebyl překvapený ani nevzdoroval. Zdvihl ruce, nechal je nehybně nahoře, policisté už zatím vnikali do všech místností v domě. Sarah počkala, až mu nasadí želízka, teprve pak sklopila poloautomatickou pistoli. V obýváku bylo vedro k zalknutí a páchlo to tam zatuchlinou. Na podlaze ležela hromada krabic od pizz, plechovky od limonád, v televizi běžel pořad pro děti.

Ucítila slabost. Z nitra domu slyšela kolegy vykřikovat to, čeho se nejvíc bála: „Nic zvláštního!“ Žádná těla, ani mrtvá, ani živá, žádné přesvědčivé indicie. Následující domovní prohlídka, kterou provede technický oddíl, určitě přinese něco, čím budou moct aspoň trochu nakrmit státního žalobce, zatím však nemají vůbec nic.

Žádné děti.

„Kde jsou?“

Simon Duggan zdvihl oči od podlahy, zadíval se na Sarah a mírně se usmál. Jeho kulatý obličej by mohl působit laskavým dojmem, ovšem jeho dospělé mohutné tělo radilo, aby zůstala ve střehu. Inspektorka si proto udržovala odstup, ale byla dostatečně blízko, aby slyšela, co jí Obr pošeptal, když mu z přivřených očí začaly stékat slzy.

„Pomozte mi. Jste moje vykoupení.“

Chtěla ho nechat zopakovat, co řekl, vyrušilo ji však zakašlání. Uviděla Stana ve dveřích, stál a nehýbal se, došlo jí to. Na tenhle den čeká tolik let. On to byl, kdo se jako první setkal s těly, která Obr z mlhy rozhazoval v ulicích. Taky za to draze zaplatil. Zaslouží si, stejně jako všichni rodiče, svůj díl pomsty. Sarah se naposledy podívala na muže, který se tak záhadně vyjádřil, a vyšla z obýváku do vlhkého chladu verandy.

Z promáčené země stoupala provoněná mlha, bolestně, jakoby zatížená okolními neštěstími. Sarah si zapálila

cigaretu, kterou jí nabídl jeden z členů SWAT, kouřila a pozorovala okolí. Všimla si, že tenhle dům je v ulici jediný obydlený. Všude kolem byly jen zpustlé trávníky, oprýskané nátěry a zrezivělé houpačky. Konec jejího světa se nemohl odehrát v lepších kulisách. Když rány v domě utichly, vyfoukla kouř k nebi a Obrovi z mlhy šeptem odpověděla: „V tomhle městě už není žádný vykoupení, pro nikoho.“ Odhodila nedopalek a vrátila se dovnitř hledat děti.

„Ano,“ potvrdí později před členy etické komise detroit-ské policie, „když nad tím tak přemýšlím, tak přesně v té chvíli se to všechno podělalo.“

2

Neděle, 15. listopadu 1998

První tělo našel rekreační běžec na okraji Palmer Park.

Bylo to v neděli ráno, z anemických mraků nesouvisle mrholilo. Detroit se teprve probouzel. Úplně se vzbudí za pár hodin, až se v jeho nejhlubších útrobách rozezní křik mámy, která poznala své dítě.

Když Stan přijel na místo činu, bylo už zajištěné, obehnáné žlutými páskami, které držely zvědavce v uctivé vzdálenosti. Z centrály mu volali před pár minutami. Z jeho oblečení byla ještě cítit nedospaná noc, z každého póru jeho kůže se linuly výpary alkoholu a ochablé vůle.

Nad tělem se skláněl a pozorně je zkoumal soudní lékař v předpisové bílé kombinéze. *Sup, co krouží nad mršinou*, pomyslel si Stan, když přicházel. Když ho Franck zahlédl, posunul si brýle na nose a nehladě na kapičky, které mu stékaly po sklech, šel inspektora pozdravit. Delší prošedivělé vlasy se mu lepily ke spánkům, vypadal jako krakatice čerstvě vylezlá z vody.

Ani Franck Burt nebyl čistokrevný Detroitčan.

Znal ten *pocit*.

„Dneska sis přivstal, Stane,“ poznamenal lékař.

„No jo. Tak co tady máme?“ zeptal se Stan a navlékl si latexové rukavice.

„Dítě. Pojd' se podívat.“

Muži se blížili k oběti chráněné plachtou, narychlo nainstalovanou policisty, aby nepřízeň počasí ještě víc nepoškodila případné stopy. Po cestě však stejně stékaly proudy vody. Déšť vytvářel potůčky, klikatily se v úzkých blátivých zářezech a obtékaly mrtvolu jako vyděšený had.

Dítě leželo na promáčené zemi jako odhozený pytel odpadků. Bylo černé pleti, jako osmdesát procent obyvatel města. Cherubín z ebenu měl zavřené oči, obličej obrácený k nebi a byl pořád oblečený tak, jak ho matka včera ustrojila.

„Žádný zjevný stopy sexuálního násilí,“ upřesnil Franck Burt.

Na příčinu smrti se dalo usuzovat podle širokých promodralých pruhů na kůži kolem krku. Stan poslouchal lékařovy detailní popisy jen jedním uchem. U vraždy dítěte zasahoval poprvé. Duchem už byl mimo místo činu. Zatoužil zavolat své bývalé ženě do Washingtonu, promluvit si se synem, ujistit se, že je v pořádku.

„Budu ještě muset provést celkový vyšetření, ale takhle to vypadá, že se nijak nebránil.“

„Máš představu, kdy nastala smrt?“ zeptal se inspektor a odvrátil pohled od malého kluka.

„Podle tělesné teploty to vypadá, že kolem čtvrtý ráno. Přesněji ti to řeknu, až mrtvolu umyjeme. Navíc střeva i močový měchýř jsou prázdný, jak tomu při uškrcení bývá. Chvilí potrvá, než budou k dispozici výsledky vyšetření stolice. Na definitivní závěry je ještě brzo.“

„Jasně, Francku. Pro tebe brzo, pro něj zas pozdě,“ povzdechl si Stan a obhlížel si okolí.

Místo, kam někdo pohodil tělo, bylo skryté – zákoutí v zeleni stranou od hlavních cest parku, ale dostatečně blízko od běžeckého okruhu, aby se z něj dalo zahlédnout. Chtěl, aby se našlo.

„Problém je, že vrazi, který stíháme, maj vždycky náskok. Jenom sbíráme, co po nich zbyde.“

„V Detroitu víc než kde jinde!“ ušklíbl se Franck.

Mrtvolý nalezené v ulicích Motownu¹ mu koneckonců zajišťovaly obživu.

„Tohle město je nemocný. Pošli mi výsledky pitvy hned, jak je budeš mít.“

O pár metrů dál se utvořil hlouček mlčících zvědavců. Když Stan odcházel, prohlédl si je, jak ukájejí svou mrchožroutskou zvědavost i navzdory dešti a zimě. Jejich urputnost mu přišla nemístná, ale pochopitelná: Detroit nabízí tolik násilí, že nepozorovat ho by znamenalo projevovat jen málo úcty této velkorysé nabídce. A navíc vražda v těchto místech byla spíš vzácnost. Palmer Park se těšil dobré pověsti. Obklopovala ho dvě golfové hřiště a v jižní části jej využívala policejní akademie. Spíš než za rejdiště hrdlořezů se považoval za bezpečný rodinný park. Až do dnešního rána.

Inspektor prošel kolem čumilů, shýbl se pod nápořem deště a skryl se do sucha v autě. V hlavě se mu rojily otázky, na něž dostane odpovědi až s lékařskou zprávou v průběhu dne. Místo, kde se tělo našlo, leží v jeho rajonu, nedaleko centrály ve dvanáctém okrsku. Případ tedy po úřední stránce náleží jemu. „Divnej způsob, jak zakončit tejden,“ povzdychl si. Nastartoval, vyjel z parkoviště, minul se se sanitkou, která dětské tělo odveze na městské oddělení soudního lékařství.

Stan Mitchell.

Doga. Takovou přezdívku dostal po svém příchodu do města. Podle zavalité, svalnaté postavy, ale i podle pověsti, jež ho předcházela: do čeho se jednou zakousne,

¹ Motown je jedno z mnoha přízvisek Detroitu, vzniklé stažením slov Motor Town. (Pozn. autora)

už nepustí, stejně jako pes s kostí. Jel rovnou na centrálu. V téhle denní době byly ulice ještě klidné, na místo dorazil za pár minut, ani si nemusel vynucovat průjezd pomocí sirény. Slunce jen tak tak, že svítilo skrz hustý déšť. Město se zbarvilo do deprimující kovové šedi a podle předpovědi takové mělo zůstat několik dní. Stan si Detroit nevybral, musel tam – přeložení z důvodu restrukturalizace washingtonské policie. To byl oficiální důvod. „Potřebujou tě tam,“ řekli mu. „Tady tě všichni znají, těžko bys tu mohl pokračovat...“

A tak se odstěhoval do Motor City, nechal přitom za sebou všechny svoje věci i naději, že se co nejdříve vrátí – pomalu už to budou tři roky. Týden po odjezdu mu manželka telefonicky oznámila, že se hodlá rozvést. Tušil to? Vycítil předzvěst rozchodu? Každopádně ho nijak nezaskočilo, když mu brzy nato přišly papíry týkající se rozvodu. A bylo jasné, že mu to nemohla oznámit z očí do očí, nikoli po tom, co se stalo...

Od té doby Detroit představuje vše, co mu zbylo.

Ona a syn. Kterého vídá jen o prázdninách.

Důvod toho byl jednoduchý, zapsaný tučným písmem v úředních listinách: *soudem nařízené omezení práva styku s dítětem.*

Nařízení zdůvodněné jeho závislostí na alkoholu.

Nařízení zdůvodněné jeho opakovaným násilím při výkonu funkce policisty.

Nařízení zdůvodněné jeho, později litovaným, násilím při výkonu funkce manžela, když se utahaný a opilý ze všech posbíraných mrtvol ocitl na dně.

Došlo k tomu jenom jednou, pane soudce.

Syna? Nikdy. Nikdy jsem na něj nevztáhl ruku. Syn je pro mě všechno, co mám.

Nařízení necitlivé k otcovské lásce a parafované soudcem: *Právo na styk VÝHRADNĚ v době prázdnin.*

Pokračování? Klasické. Stan se ponořil o něco víc do své práce, o něco víc do drog a alkoholu, o mnoho méně do vzpomínek na bývalý život.

Brázdil Detroit *mimo službu* a snažil se ho pochopit. Jeho auto projíždělo nazdařbůh územím nikoho – Mexican Town, Pilgrim Village, Lafayette Park... Pozoroval město, které se měnilo. Podívoval se neustále zjevnější aktivitě stěhovacích vozů. Viděl obyvatelstvo tmavé pleti opouštět vzdálené čtvrti a zabydlovat se v *boroughs*, dříve z valné většiny obývaných bílými.

Detroit prodělával výraznou změnu – v myšlenkách politiků kvetla kasina, zatímco automobilky propouštěly jako na běžícím pásu, *díky a na shledanou...*

Při svých objíždkách se setkával s nedůvěřivými pohledy, s nenávistnými pohledy. Se zarudlými žilkami ve zdrogovaných očích. S muži v oblecích, kteří ho zcela ignorovali a jejichž ústa přetékaající krví propuštěných zaměstnanců mu šeptala: „*Běžte, běžte, tady není nic k vidění...*“

Uběhly tři roky. Stan se vzchopil. Pak do toho znovu spadl, znovu se vzchopil... hlavně před prázdninami, před příjezdem syna.

„Dítě. Do prdele!“ zaklel, když vcházel do své kanceláře. Cítil, jak mu v krku stoupá pachut žluči, zahnal ji mentolovou pastilkou.

Matka oběti nahlásila zmizení včera v sedmnáct hodin, když už se stmívalo a syn ještě nebyl doma. Než se oznámení zpracovalo, prošetřilo a nakonec nahlásilo všem hlídkám, staré hodiny na kostele svaté Anny ukazovaly devět večer. Zítra si budou noviny honit triko, kritizovat liknavý přístup policie, ta se bude bránit, stěžovat si na nedostatek prostředků, personálu i na rok od roku

klesající rozpočet... A nakonec politici z radnice budou bídnou situaci městských institucí svalovat na předchozí zastupitelstva.

Ze všeho nejdřív Stan poslal jednu hlídku zajistit záznamy z bezpečnostních kamer golfových klubů a obchodů v okolí. Palmer Park Golf Courses a Detroit Golf Club byly vybavené bezpečnostními zařízeními, jež mohla zaznamenat nějaké prvky důležité pro vyšetřování. Bylo také třeba prozkoumat videa z restaurací a benzinových pump na Woodward Avenue a Seven Mile Road, dvou nejfrekventovanějších tepnách vedoucích podél parku. Potom bude nutné vyslechnout rodiče, dokud jim zármutek docela nezatemní paměť. Pověří tím Betty – černošku, rodačku z Detroitu a taky matku, tedy tři styčné body, které by u pozůstalých mohly navodit pocit důvěry.

Zatímco probíhal výslech ranních běžců z parku a prohlížely se kamerové záznamy, Stan zašel do policejní tělocvičny trochu si zavzpírat. Každý den kvůli tomu přicházel na centrálu o něco dřív. Dnes ráno ho výzva vysílačkou zastihla na cestě a odklonila od cíle, jenže přes noc nahromaděné škodliviny a neradostný pohled na malého kluka ležícího na rozmočené zemi si začínaly žádat nějaké vybití. V šatně se převlékl do trička s nápisem DPD, odkazujícím na *Detroit Police Department*, do trenýrek a vstoupil do posilovny. Nikdo tam nebyl, jen nějaká mladá žena, kterou neznal. Tou dobou většina kolegů sepisuje noční hlášení nebo vyráží na první obchůzku. Spíš ho překvapilo, že tam není úplně sám.

Nejspíš to bude čerstvá absolventka policejní školy.

Pozoroval ji, jak úporně cvičí na posilovacích strojích – výška k metru osmdesát, delší tmavé vlasy svázané do krátkého ohonu, neznámá žena se potýkala se závažími s obdivuhodnou bojovností. Stanovi se zdálo, že pohy-

buje rty. Nejspíš si říká něco sama pro sebe, povzbuzuje se, opakuje si, že každý správný policajt se musí naučit překonávat sebe sama.

Stan se najednou cítil starý a unavený.

Děti v tomhle městě takhle neumírají, přemítal, když zdolával sérii sedmdesátikilogramových přitahů. Kolik mu bylo? Osm, devět? V tomhle věku se většinou stávají obětí zbloudilých kulek nebo vyřizování účtů mezi gangy. Sexuální zločin taky nesedí, byl oblečený. Ledaže by mu vrah znovu navlékl šaty?

Inspektor cvičil a snažil se přijít na správnou odpověď. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu ho pohled na chlapce pohozeného v parku rozrušoval víc, než bylo zdrávo. Kvůli tomu, že tomu klukovi bylo zhruba tolik, co jeho synovi? Nebo se mu nedaří vytěsnit synovu nepřítomnost, a tedy své utrpení, dostatečně daleko, takže se teď personifikovalo v této mladé oběti? Nekřičí mu chlapcova mrtvola do očí, že sám není schopný ochránit svého syna, tam někde ve Washingtonu?

MLč.

Nenechat se zbytečně moc vtáhnout případem je jedno z hlavních pravidel policejního řemesla. Pouštět věci z hlavy, držet si odstup, a hlavně nepersonifikovat. To tvrdí všichni psychologové. Stan ale naopak potřebuje nechat se prosáknout všemi prvky každého svěřeného případu, což s sebou samozřejmě nese riziko, že si případ vezme příliš k srdci.

Doga.

Stalo se tak i s touhle vraždou. I když Stan musel připustit, že podléhá freudovským, lacanovským, jungovským a bůhvíjakým dalším blbostem, které odhalila terapie, již prodělal chvíli po příchodu do Detroitu (*proč tahle pohroma, proč ta opuštěnost, proč to utrpení, doktore, proč?*). Dostat toho hajzla, který zabil to dítě, by mož-

ná mohlo být klíčem k pochopení. Když Stan ve svém sebezpozorování dospěl až sem, všiml si, že je v tělocvičně sám, mladá žena odešla, aniž to zaznamenal. Nejspíš ho při odchodu pozdravila, jenže ani na to si nepamatoval.

Soudní lékař zavolal kolem druhé odpoledne a Stanovi poreferoval, k jakým závěrům dospěl. O chvílku dřív mu na stůl položili lékařskou zprávu.

„Poslouchám, Francku, tvoje básně mi dokážou prozářít dny!“

„Seš můj nejlepší posluchač, Stane, ale to už víš! K pohlavnímu zneužití nedošlo, smrt nastala skutečně uškrtením. Kolem třetí ráno. Muž, co to udělal...“

„Nebo žena...“

„Ne, myslím, že žena by neměla dost síly na to, aby tímhle způsobem uškrtila devítiletý dítě. Jazyk je zlomená, průdušnice napadrtá rozmačkaná jako plechovka od limonády.“

„A sakra...“

„Takže ten muž je levák, nasvědčujou tomu stopy po rukou na krku oběti. Levák a hodně silnej. Ten kluk neměl šanci.“

Stan nechal lékařova slova chvílku poletovat ve své mysli. Představil si Obra, jak stahuje trestající smyčku kolem křehkého krku chlapce ve věku jeho syna. Pomyšlel i na rodiče. Mrtvolu rodině vydají do dvou dnů, dokud nebude „připravená“.

„Seš tam?“ zeptal se Franck.

„Jo... jenom... jenom jsem se zamyslel.“

„Ve zprávě, co jsem ti poslal, jsou všechny náležitosti. Všimni si, že tělo bylo, kromě partií, co přišly do kontaktu se zemí, čisté. Žádná hlína za nehty, na obličejí ani ve vlasech.“

„Musel ho tam přenýst,“ doplnil Mitchell.

„Ty seš policajt. Moje práce končí na poslední stránce zprávy! Krevní testy jsou v normě, toxikologie vyloučila, že by oběť byla pod vlivem drog.“

„Dobrý, díky za rychlost, Francku.“

„Nemáš zač, *Dogo!*“

„Jdi do háje!“

„Počkej, Stane?“ zeptal se lékař, když už Stan chtěl zavěsit.

„No?“

„Co rodina?“

„Dobrý, kluk přijede za čtrnáct dní.“

„Už není malej, za chvíli se na tebe bude dívat svrchu.“

„Jdi do háje!“

Inspektor následující hodinu procházel zprávu – z fotek chlapcova těla, položeného na chladném kovovém lékařově stole, se mu zatočila hlava. Nenašly se otisky prstů, vrah měl nepochybně rukavice, což v daném ročním období nebylo nic zvláštního. Když Stan zavřel desky, všiml si chlapcova jména: Peter.

Jako jeho syn.

Chlapec zaslechl otvírání dveří. Snažil se nehýbat, jenom, jako ve spánku, zhluboka vydechl, doufal, že tím obelstí Obra a ten zas půjde pryč. Mohutná postava však došla až k posteli a s vrznutím slamníku se posadila vedle něj.

Pořád tentýž rituál: nejdřív rány, zasazované s přehnanou zuřivostí, potom vysvětlování místo omluv, které nikdy nevyšlo nahlas.

A nakonec, pořád a stále totéž. Dítě vědělo, že předstíráním spánku neunikne tomu, co má následovat, ale aspoň nemuselo snášet horečnatý pohled svého trýznitele. Stisklo tedy ještě silněji

víčka a nutilo se myslet na něco příjemného, zatímco hrdelní hlas se pustil do svého vyprávění:

„Bylo nebylo v jedné zapadlé vsi stvoření, jemuž se říkalo Obr z mlhy. Přicházel vždy v noci, když měsíc zastřely mraky a domy olizovala vlhká mlha, unášel děti, které pak už nikdy nikdo nespatriil...“